

Istentisztelet, Réde, 2020. június 14. Igehirdető: Marton Krisztián

Ének: 161 dicséret 1-2. Siess keresztyén lelki jót hallani

Imádság: Istenünk! Amit te megáldasz, azt senki sem tudja többé megrontani. Áldd meg Szentlelkeddel a mai istentiszteletünket, a veled való közösségünket, hogy Fiadért szentek és fedhetetlenek lehessünk királyi trónod előtt. Ámen.

Lekció: Dániel 3,13-27.

Textus: Róma 5,1-8.

Szeretett Testvéreim!

Az elkövetkező hetekben a Római levél legnehezebb részeivel fogunk foglalkozni az istentiszteleteken. Nem véletlenül, mert Pál apostolnak a rómaiakhoz írt levele nagyon fontos, de egyben nagyon nehéz része is a Szentírásnak. Arra bátorítalak benneteket, hogy vegyétek elő otthon ettől a héttől kezdve a Bibliátokat, és olvassátok el a Rómabeliekhez írt levelet. Olvassátok el, gondolkozzatok rajta, tegyetek fel kérdéseket hozzá, és hallgassátok meg Isten válaszát a kérdéseitekre – mert ez az üdvösségetekre fog szolgálni! Pál apostol nagyon logikusan írta le mindazt, amit kijelentett neki Isten, ma sem lehetne ezt logikusabban leírni. A ma felolvasott szakasz előtt Pál apostol részletesen leírja azt, hogy nincs egyetlen ember sem, aki tökéletes lenne, mert mindenki ott van a bűn. Isten a zsidóknak adta oda először a törvényeit és az Igéit, de őket is ugyanolyan bűnösnek mondja, mint azokat, akik nem ismerték Istent. Egyszóval azt mondta, hogy mindenki bűnös, egyformán. Senki sincs, aki képes lenne jót tenni, a saját erejéből. Ez igaz volt akkor is, amikor Pál apostol élt, és igaz ez ma is. Ám ezt nem ok nélkül mondta el Pál: azt akarta bebizonyítani ezzel, hogy kivétel nélkül minden embernek szüksége van Isten kegyelmére. Minden ember, attól függetlenül, hogy ennek tudatában van-e, vagy sem, vágyik arra, hogy Isten, a világ Ura kegyelmet adjon neki. Amióta világ a világ, azóta van ez így, nem mi találtuk ezt ki, ez mindig is így volt. Az embernek szüksége van Istenre. Azonban van valami, ami elválaszt minket végérvényesen Istentől: ez pedig a bűn. Az a bűn, amiről már Pál is leírja, hogy ott van minden emberben. A bűn olyan dolog, amitől nem tudunk megszabadulni magunktól. Pedig mi tagadás, voltak a világtörténelem során olyanok, akik megpróbálkoztak maguktól megszabadulni tőle. Elvonultak kolostorokba, kínozták magukat egész életükben, mert azt remélték, hogy ha önként vállalják a szenvedést, akkor majd Isten mindent megbocsát és kegyelmet ad nekik. Ám bármennyire igyekeztek, ezt maguktól sosem tudták elérni. Isten tőlünk sem várja azt, hogy vízen és kenyéren éljünk egész életünkben, és minden nap azzal ostorozzuk magunkat, hogy mennyire nagyon bűnösök vagyunk. Isten nem akarja, hogy szenvedjünk, ezért a Fiát, Jézus Krisztust elküldte meghalni közénk. Az Ő szenvedése és az Ő halála azonban képes elvenni a bűneinket. Jézus Krisztus soha semmiféle bünt nem követett el, mert hiszen Isten Fia volt. Az Ő haláláért hajlandó Isten minden bűnünket megbocsátani. Csak annyit kell tennünk, hogy hiszünk ebben. Csakis annyit kell tennünk, hogy hiszünk benne. Isten nem akarja, hogy egész életünkben kínozzuk magunkat a bocsánatáért, annyit kér csupán, hogy higgyünk benne. Ha hiszünk abban, hogy Isten ezt megtette értünk, akkor Isten mindent megbocsát nekünk. Minden bűnünket semmissé teszi, és úgy tekint ránk, mintha egész életünkben olyan tökéletesek és büntelenek lettünk volna, mint Jézus Krisztus. Ezt nevezzük úgy, hogy Isten megigazít bennünket: igazgató tesz minket. Erről beszél Pál a ma felolvasott Ige elején. Ha hiszünk abban, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk, akkor Isten nem tart bennünket bűnösnek többé. Békességben élhetünk Istennel, Isten kegyelmét pedig nap, mint nap megtapasztalhatjuk egész életünkben. Tudjátok Testvéreim, ezt nem csak egy egyszerű hitigazság. Mindannyian tettünk, vagy mondtunk már olyat az életünkben, nem is egyszer, amit talán a legszívesebben visszavonnánk, ha tudnánk. Olyan dolgokat, amiket ma is szégyellünk, amiket ma is hordozunk magunkban. Megbántottunk valakit, erőszakosak voltunk, átvertünk valakit... hosszan folytathatnám még a sort. Sok ilyet tettünk, amik miatt, ha őszinték vagyunk magunkkal, tudjuk, hogy igencsak bűnösök vagyunk mindannyian. De Isten a kegyelméből azt mondta, hogy megbocsát nekünk, mindent, elfelejt mindent, ha hiszünk Jézus Krisztusban. Elfelejtje ezeket a dolgokat, és soha többé senki sem vetheti már a szemünkre. Többé nem kell ezek miatt szenvednünk, hanem élhetünk újra úgy, mintha sosem lett volna bűnünk, persze ezt csakis Isten kegyelméből, a hitünk által tehetjük meg.

Ha pedig nem kell ezek miatt a bűnök miatt többé szenvednünk, nem kell cipelni ezeket, akkor szabadok leszünk. Ennek pedig ki ne örülne? Ki ne lenne hálás ezért? Sőt: ki ne dicsekedne azzal, hogy Isten megbocsátott neki, a hite miatt, tisztán kegyelemből? Aki átélt már ilyet, az örömmel beszél arról, hogy mit tett vele Isten. Ezt mondja Pál apostol is: „**Óáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében.**” Erről szól az egész keresztyénség: hogy Isten

kegyelemből, a benne való hitért megbocsát minden bűnt, és a gyermekeinek nevez minket. De persze azután, hogy Isten megbocsátott minket, még nem leszünk tökéletesek. Ameddig ezen a földön élünk, fogunk rossz dolgokat tenni, mondani és gondolni is. Ezért újra és újra Isten bocsánatát kell kérnünk: de ha ezt hittel tesszük, akkor Isten meg fog nekünk bocsátani! Azért teszünk rossz és bűnös dolgokat, mert nem döntünk jól a nehéz helyzetekben. Sokszor, amikor valami nehézség ér minket, akkor a lehető legkönnyebb utat választjuk, hogy azokból kiszabaduljunk. A legkönnyebb út és a leghelyesebb út viszont csak nagyon ritkán keresztezi egymást. Sokkal könnyebb elfordítani a fejünket, amikor valakit bánatnak, mint segíteni, vagy megvédeni őt, könnyebb rosszat mondani arról, akit irigyelünk valamiért, mint megdicsérni őt. Az ilyen alkalmak lehetőségek arra, hogy Isten kegyelméért hálából megpróbáljunk jobban cselekedni, de egyben arra is lehetőség, hogy rosszat tegyünk. Mondhatni, hogy ezek egyfajta próbái a hitünknek, vagyis az ige szavaival mondva: megpróbáltatások. Pál apostol szavaiban az a legérdekesebb, hogy azt mondja, dicsekszünk a megpróbáltatásainkkal, vagyis hogy dicsekedhetünk ezekkel. Mert ezek a megpróbáltatások edzik meg a hitünket. Olyan ez, mint a futás: ahhoz, hogy le tudj futni 20 Km-t, minden nap kell egy kicsit futnod, hogy megedződj. A megpróbáltatások szintén megerősítenek, de nem az izmokban, hanem a hitben. Minden olyan helyzet, ami nehéz, próbára teszi a hitedet. Nem azért persze, hogy elbukj ezeken: Isten nem akarja, hogy miután megbocsátotta a bűneidet, folyton újra és újra elbukj. Éppen ellenkezőleg: azt akarja, hogy képes legyél Jézus Krisztus miatt jól dönteni. Ezek a megpróbáltatások azért vannak, hogy megtanulj a könnyebb út helyett a jó utat választani. Állhatatossá tesznek ezek a megpróbáltatások. Megtanuljuk azt, hogy Isten kegyelmében bízva hogyan döntsünk immár jól a nehéz pillanatokban is. Ezek által ismerjük meg azt, mit jelent a kipróbáltság. A kipróbáltság azt jelenti, hogy egyszerűen észrevesszük, megtapasztaljuk az életünkön és a mindennapjainkon keresztül, hogy Istenben bízva, hozzá ragaszkodva lehet most már a helyesebb utat is választani. Ez pedig az a reménység, amiről Pál apostol beszél. Még ha nehezebbnek, vagy akár még veszélyesebbnek is tűnik az, hogy Istenbe vetett hit által jól döntsünk, tudnunk kell: Isten képes a legnehezebb helyzetekből is kimenteni minket. Persze ezek a megpróbáltatások nem könnyűek, és a helyes úton sem könnyű járni. Éppen azért, mert ez a nehezebb út. Nehezebb Istent választani, mert az ördög nem akarja, hogy Isten rész legyen az életünknek. Sadrak, Mésak és Abéd-Negó számára is a helyes út volt a nehezebb út. Amikor Nebukadnecár azt akarta, hogy térdeljenek le a bálványoszor előtt, sokkal könnyebb lett volna letérdelniük. De ők is tudták azt, hogy a könnyű út nem egyenlő a helyes úttal. Nem térdeltek le, mert tudták azt, hogy Isten képes őket megtartani. Inkább vállalták azt, hogy belevevessék őket a tüzes kemencébe, minthogy a könnyű megoldásként bűnt kövessenek el. Isten pedig megtartotta őket: a katonák, akik a kemencéhez vitték őket, már attól meghaltak, hogy a kemence ajtajához vitték őket. Sadrak, Másak, és Abéd-Negó viszont sértetlenül jöttek ki a tűzből. A megpróbáltatásuk mindenki számára megmutatta: Isten nagyobb, mint a veszély. Jobb a nehezebb, de helyes utat választani Istennel, mint a könnyebb utat választva bűnt elkövetni.

Ezért dicsekedhetünk a megpróbáltatásainkkal, de csak úgy, hogy közben nem felejtkezünk el arról, hogy Isten kegyelme miatt tudtunk megállni ezekben a megpróbáltatásokban. Isten meghalt már akkor értünk, amikor még nyakig voltunk a bűnben. Sokkal előbb szeretett minket, mint ahogyan azt el tudjuk képzelni. Amikor sorozatban választottuk a könnyebb utat, már akkor meg akarta mutatni, hogy ha hiszünk benne, akkor nemcsak hogy megment a bűneikből, hanem a nehéz, de helyes úton is képes minket vezetni. Ez pedig mindannyiunkra igaz, így Rád is. Nem tudom, hogy mi az, amivel most küzdesz, milyen nehézségeid vannak, milyen bűneid vannak. Ezt csak te tudod, és Isten. Azt azonban tudom, és szeretném, ha Te is tudnád: Isten szeret téged. Meg akar neked bocsátani, és a helyes úton akar téged vezetni. Ha eddig nem hittél Isten megbocsátó kegyelmében, akkor itt az ideje, hogy elhidd, mert Krisztus térted is meghalt. Ha pedig hiszed ezt, akkor most van itt az ideje, hogy megerősödj újra ebben a hitben. Isten kegyelme a Tied is lehet, ha elfogadod. Fogadd el! Ámen.

Imádság: Mindenható Isten! Hálát adunk neked Istenünk, hogy a közeledben lehetünk, köszönjük, hogy nem vagy távolság. Jelenléted meggyógyítja a lelkünket, nyugalom ad háborgó lelkünk számára. Könyörgünk azért, hogy a haragunkat és a sérelmeinket el tudjuk engedni, a te kegyelmedből. Adj nekünk békességet, megbocsátó szívet, emlékeztess szeretetedre és kegyelmedre akkor, amikor ellenségeink és haragosainkkal találkozunk. Így kérünk, védő és megtartó kezdet tarts rajta idős testvéreinken, magánnyal és félelemmel küzdő közeli és távoli szeretteinken. Urunk, imádkozunk a gyászoló testvéreinkért, akik elvesztették szerettüket. Segíts ezt a nehéz időszakot elviselniük, kérünk, enyhítsd szívük fájdalmát. Így hozunk eléd most imádságban a gyülekezetünket! Rád bízunk gyülekezetünk életét, akaratod szerint áldj meg bennünket! Így könyörgünk hozzád a keresztyén emberekért a földön. Urunk, te látod, milyen sok felekezetben élünk, de azt is, hogy közben minden keresztyén ember szíve Téged keres! Adj számunkra egységet, adj erőt, hogy különbözőségeink ellenére egységesen mutathassuk meg a világnak: Benned és csak benned hiszünk! Ámen.

Ének: 393. dicséret 1-2. Ne csüggedj el, kicsiny sereg